

som Nar ud og Nar ind flere Nar igjennem bestjæftige sig med slige Anliggender, at komme til en personlig fast Overbeviisning om den Deel, som nærmest angaaer deres Virksomhed; men at man skulde kunne udtrykke det i skrevne eller trykte Motiver paa en saadan Maade, at det skulde kunne gjøres aldeles klart for alle de Mænd, der deeltage i Lovgivningsmagtens Udøvelse, det, tilstaaer jeg, troer jeg hører ikke hjemme i Virkeligheden, og det er mig ikke bekendt, at man nogenstunde i noget Land har seet Exempler derpaa. Hvis man altsaa af den Grund, at der endnu kunde tænkes et eller andet Embede, en eller anden Embedsklasse, navnlig formeentlig kun Domstolene, for hvem Rønningslove endnu kunde være at votere, inden man vil votere denne, saa troer jeg, at man vil komme til at vente længe, og at man, naar man kommer saavidt, ikke vil finde sig bedre oplyst, end man nu er.

Med Hensyn til hvad den ærede Ordfører har bemærket om de Tvivl, der have været under denne Sags Behandling i Henseende til adskillige Poster, navnlig Departementsdirecteurernes Rønnings og Underboghholdernes, saavel som ogsaa, hvorledes der skulde forholde sig med Biindtægterne for enkelte af de nærværende Embedsmænd, skal jeg tillade mig i Almindelighed at gjøre den Bemærkning, at jeg troer ikke, at det er en Indvending mod en Lov, naar der er Spørgsmaal om at antage eller forkaste den i dens Heelhed, at enkelte af dens Dele have kunnet give Anledning til Tvivl; jeg troer endog, at det er et Argument for en Lov, altsaa et Argument, som jeg tillader mig at rette imod den ærede Ordfører, at der ikke har været flere Indvendinger, ikke flere Tvivl ved denne Lovs Enkeltheder end de, der ere opstillede. Hvad Tvivlen om Biindtægterne angaaer, da rammer den aldeles ikke Loven i dens Bøsen, dens egentlige Kerne, som angaaer Fremtiden. Denne Tvivl har kun angaaet Ovegangen, og denne Ovegangstvivl vil kunne indtræde paa ethvert Stadium; det er i alt Fald Noget, som slet ikke afficerer Lovens Bøsen. Hvad Spørgsmaalet om Underboghholderne angaaer, tillader jeg mig at troe, beriget ved den Erfaring, jeg har havt ved mine Rønningsforlags Skjæbne idag, at,

naar det lyffedes imod det ærede Udvalgs Anstuelse at faae Underboghholderne til at staae ved Sagens anden Behandling, har det været, fordi det ærede Things Fleertal har fundet sig tilstrækkeligt oplyst om dette Punct, saa at den ingen Tvivl mere har næret derom. Det Samme tillader jeg mig ogsaa at troe med Hensyn til Departementsdirecteurerne. Jeg troer, at hvad der kan anføres for og imod Departementsdirecteurernes Rønnings Maxima, og hvad der ogsaa i Fremtiden vil kunne anføres for eller imod i dette Anliggende, har saa temmelig været paa Bane her. Jeg idetmindste for mit Vedkommende maa som den Besøttede i denne Sag tillade mig at yttre, at jeg veed virkelig ikke flere Grunde at anføre end dem, jeg allerede har anført.

Den ærede Ordfører har ogsaa fremført, at han kun fraraadede dette Lovforslag for tiden. Nu maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Sagen befinder sig i en eiendommelig Stilling, Spørgsmaalet staaer ikke mere saaledes, som det kunde tænkes at staae, naar Sagen s. Ex. havde været Gjenstand for en Interpellation til Ministeriet i denne Anledning, eller der under Behandlingen af Finanslovforslaget var fremkommet et Dusse om et saadant Lovforslag, og der derom havde yttret sig forskellige Meninger; saa kunde det vistnok have sin Betydning, at man fraraadede fortiden at gaae ind paa et saadant Lovforslag. Det vilde saa ikke have større Betydning, end at Regjeringen vel kunde tænkes i et følgende Nar at fremkomme med et saadant Lovforslag, som fortiden blev fraraadet. Men Sagen stiller sig anderledes, naar Regjeringen efter moden Overveelse, og jeg kan sige ugerne og med stor Tvivl, først har ladet sig overvinde til at fremkomme med et saadant Forslag af de overveende Grunde, som Regjeringen har fundet at tale derfor uagtet denne Tvivl, og, naar Sagen har været underkastet den grundige Drøftelse, som Udvalgets Betænkning har givet Anledning til — naar samme Sag, efter dernæst at have passeret tre Behandlinger, med modneste Overlæg forkastes af Landsstinget, saa tillader jeg mig at troe, at en saadan Forkastelse er mere end blot for den nærmeste Fremtid. Det kan vel være, at man